

בש"פ 1871/23 - הייסם אל שמאלי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1871/23

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקש: הייסם אל שמאלי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 26.2.2023 בעמ"ת 58583-02-23 שניתנה על ידי כב' השופט אברהם הימן

בשם המבקש: עו"ד ווליד כבוב

החלטה

לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט אברהם הימן) מיום 26.2.2023 בעמ"ת 58583-02-23, במסגרתה התקבל ערר המשיבה על החלטתו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו מיום 23.2.2023, ונקבע כי המבקש נשלח למעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

לאחר שעיינתי בבקשה הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. כידוע, רשות לערור לבית משפט זה על החלטות שנבחנו בערר על ידי בית המשפט המחוזי ("ערר בגלגול שלישי") תינתן במשורה, ורק במקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לה (רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 128, 123 (1982); בש"פ 2785/19 יאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (18.4.2019)). הבקשה שלפניי ממוקדת בנסיבות המקרה הפרטני של המבקש, ומשכך אינה עומדת באמות המידה

עמוד 1

האמורות. אף לא מצאתי כי מדובר באחד מהמקרים הנדירים שבהם יש להורות על מתן רשות ערר בשל שיקולי הצדק (רע"פ 8192/12 עכאשה נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-11 (20.11.2012); רע"פ 7572/12 הזייל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.10.2012)). על רקע חומרת המעשים המיוחסים למבקש ואופיים האלים, בשים לב לרמת מסוכנותו הגבוהה, כפי שזו משתקפת מהמלצת שירות המבחן ומעברו הפלילי, ובהינתן שחלופת המעצר המוצעת מצויה בסמוך לסביבת מגוריו וקשריו השוליים, לא מצאתי כי מקרה זה מצדיק חריגה מהכלל.

אשר על כן, הבקשה למתן רשות ערר נדחית.

ניתנה היום, י"ד באדר התשפ"ג (7.3.2023).

שׁוֹפֵט
